

άσπρόλαπος ό, MDeffner Archiv mittel-neugr. Philol. 238 άσπρόλαπας (Παρνασσ. 6,753).

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάπα.

Τὸ ἀποδημητικὸν πτηνὸν ἀσπρογυπάρι, δ ἰδ. [**]

άσπρολάχανο τό, Λεξ. Βλαστ. 455 άσπρολάχανου Μακεδ. (Καταφύγ.) Στερελλ. (Ἀράχ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λάχανο. Τύπ. ἀσπρολάχανον παρὰ Σομ.

Ποικιλία κράμβης τῆς λαχανώδους κεφαλωτῆς (brassica oleracea capitata) τοῦ γένους τῆς κράμβης (brassica) τῆς τάξεως τῶν σταυρανθῶν (cruciferae). [**]

άσπρολειανικό τό, Ζάκ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λειανικό, δι' ὃ ἰδ. λειανικός.

Ἡ κοιλία καὶ οἱ πόδες τῶν ἐδωδίων ζώων.

άσπρολεύκαδο τό, ἀμάρτ. άσπρολεύκαδου Μακεδ. (Βέρ. κ.ά.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λευκάδι.

Λεύκη ἡ μέλαινα (populus nigra), ἰδίως ἡ πυραμοειδῆς (populus nigra pyramidalis), τοῦ γένους τῆς λεύκης (populus) τῆς τάξεως τῶν ἱτεωδῶν (salicinaceae), ἡ τῶν ἀρχαίων αἰγίρος, δένδρον φυτευόμενον παρὰ τοὺς ποταμούς με φύλλα τῶν ὁποίων τὸ ὀπίσθιον μέρος εἶναι λευκὸν ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἰσ' ἔχεις τ' ἀσπρολεύκαδα κ' ἰγὼ τὰ παλληκάρια (λέγει ὁ χινόπωρος πρὸς τὴν ἀνοιξιν) Μακεδ. Συνών. ἀσπρολεύκη, ἀσπρόλευκο, καβάκι. Πβ. ἀσπρο-λευκιά. [**]

άσπρολευκιά ἡ, Λεξ. Γαζ. (λ. ἀχερωίς).

Έκ τοῦ οὐσ. ἀσπρολεύκη κατὰ τὰ εἰς -γὰ ὄν. φυτῶν.

Λεύκη ἡ κοινὴ (populus alba) τοῦ γένους τῆς λεύκης (populus) τῆς τάξεως τῶν ἱτεωδῶν (salicinaceae), ἡ τῶν ἀρχαίων ἀχερωίς, δένδρον τῶν δενδροστοιχιῶν. Πβ. ἀσπρολεύκαδο. [**]

άσπρολεύκη ἡ, ἀμάρτ. άσπρολεύκ' Μακεδ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λεύκα.

Ἀσπρολεύκαδο, δ ἰδ.

άσπρόλευκο τό, ἀμάρτ. άσπρόλεγκον Λῆμν. Μακεδ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λευκί.

Ἀσπρολεύκαδο, δ ἰδ.

άσπρολέφης ἐπίθ. Σύμ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λέφα.

Ὁ ἔχων τὴν κόμην ξανθὴν καὶ τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου ὑπέρυθρον.

άσπρολίβανος ἐπίθ. Χίος (Καρδάμ.) Θηλ. άσπρο-λιβάνα Χίος (Καρδάμ.)

Έκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λιβανός.

Ὁ λευκὸς καὶ ὑποκίτρινος, συνήθως τὸ θηλ. ἐπὶ αἰγός: Αἶγα άσπρολιβάνα.

άσπρολίθαρο τό, Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λιθάρι.

Ἀσπρόλιθος, δ ἰδ.

άσπρολίθι τό, Ἡπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 481 Πρω. Δημητρ. άσπρολίθ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀράχ.)

Έκ τοῦ οὐσ. ἀσπρόλιθος ἡ ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λιθί.

Ἀσπρόλιθος, δ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Γρόμισ' τ' ἀμπέλ' άσπρο-λίθια Ἀράχ. || Ἄσμ.

Μῆτε τὰ ροῦχα μὲ βαροῦν μῆτε καὶ τὰ τουμάνια, μόν' τ' ἀσπρολίθια μὲ βαροῦν, τὰ γόνατα μοῦ σφάζουν Ἡπ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ.

άσπρόλιθος ό, ἀμάρτ. άσπρόλ'θος Θράκ. (Σκοπ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λίθος.

Λευκὸς λίθος, ἰδίᾳ ὁ ἀσβεστόλιθος τῶν ποταμῶν. Συνών. ἀσπρολίθαρο, ἀσπρολίθι, ἀντίθ. μαυρολί-θαρο, μαυρολίθι. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Ζάκ.

άσπρόλιςπρος ἐπίθ. Πελοπν. (Μεσσ.)

Έκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λιόςπρος.

Ὁ ἔχων λευκὰς καὶ ἐρυθρὰς τρίχας, ἐπὶ αἰγῶν καὶ ἐριφίων.

άσπρολόγημα τό, Λεξ. Δημητρ.

Έκ τοῦ ρ. ἀσπρολογῶ.

Τὸ λευκὸν χρῶμα, ἡ ἐκ λευκότητος λάμψις. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπράδα 1.

άσπρολόγι τό, Πελοπν. (Μάν.) — Λεξ. Βλαστ. 328.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς καταλ. -λόγι.

Συνήθως πληθ., ἀσπρολογιά, δ ἰδ.

άσπρολογιά ἡ, Ἰων. (Κρήν.) Κωνπλ. Νάξ. — Λεξ. Δημητρ. άσπρολογή Ἰων. (Κρήν.)

Έκ τοῦ οὐσ. ἀσπρολόγι. Τὸ ἀσπρολογῆ μετεπλάσθη ἐκ τοῦ πληθ. ἀσπρολογιές.

Σύνολον λευκῶν ἀντικειμένων, ἰδίᾳ δὲ περιληπτικῶς τὰ ἀσπρόρρουχα ἐνθ' ἄν.: Τὴν ἀσπρολογιά της τὴν παράγειλε 'ς τὴ δεῖνα Κωνπλ. Συνών. ἀσπρολόγι, ἀσπρορ-ρουχιά.

άσπρολογῶ πολλαχ. άσπρολουγῶ βόρ. ἰδιώμ. άσπρολογάω ἐνιαχ. άσπρολουγάου Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λογῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ.

Λάμπω ἐκ λευκότητος, φαίνομαι λευκὸς ἐνθ' ἄν.: Τὸ κῦμα άσπρολογᾷ. Ἡ πολιτεία - τὸ χωριὸ άσπρολογᾷ πολλαχ. Οὐ τόπους οὕλους άσπρολουγάει ἀπ' τὰ χιόνια Αἰτωλ. Ἀσπρο-λόγησ' οὐ κάμπους ἀπ' τὰ πρόβατα αὐτόθι. Ἀσπρολογοῦν τοῦ πάγου οἱ κάμποι ΛΜαβίλ. Ἔργα 70 Ἡ φύσι δλη ἐρρόδιζε κι άσπρολογοῦσε ΚΠασαγιάνν. Μοσχ. 92 || Ποίημ.

... 'Σ τοὺς ὄχτους, 'ς τὰ ριζὰ κοπάδια άσπρολογοῦνε ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,28

Τὰ ζᾷ γεμίζουσι τοῖς αὐλῆς κι ὀλόγυρα 'ς τοῖς βρύσας οἱ κωπελλῆς άσπρολογοῦν μὲ ἀπιθωμένες στάμνες ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 103. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσπρίζω Β 2.

άσπρόλοτ-τα ἡ, Κύπρ.

Έκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λότ-τα.

Θῆλυς χοῖρος μὲ τρίχωμα λευκάζον.

άσπρόλουβας ἐπίθ. Κύπρ.

Έκ τῶν ἐπιθ. ἄσπρος καὶ λουβάς.

Ὁ ἔχων λευκὸν χρῶμα καὶ λοβοὺς παρὰ τὰς παρεῖας κάτωθεν τῶν ὠτων, ἐπὶ τράγων καὶ αἰγῶν.

άσπρολουλουδιασμένος ἐπίθ. Κεφαλλ. άσπρο-λουδιασμένος Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.)

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀσπρολουλουδιάζω.

Ὁ φορῶν ὀλοκάθαρα ἐνδύματα.

άσπρολουλουδιασμός ό, ἀμάρτ. άσπρολουδιασμός Βιθυν. (Ἀρβανιτοχ.)

Έκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀσπρολουλουδιάζω.

Καθαριότης.

άσπρολουλουδίζω Κεφαλλ.

Έκ τοῦ οὐσ. ἀσπρολούλουδο.

Λάμπω ἐκ τῆς λευκότητος: Κοίταξε πῶς ἀσπρολούλου-
θίζουν τὰ ροῦχα τῆς! Συνών. ἀσπρομαχῶ.

ἀσπρολούλουδο τό, σύννηθ. ἀσπρονλούλουδον βόρ.
ιδιώμ. ἀσπρολάλουδο Πελοπν. (Μάν.) ἀσπρολέλουδο
Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀσπροπούλουδο Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. λουλούδι.

1) Λευκὸν ἄνθος πολλαχ.: Ὁ κάμπος ἐγέμισε ἀπὸ ἀσπρο-
ούλουδα. Λαμποκοπάει σὰν ἀσπρολούλουδο πολλαχ. || Ποιήμ.

Σ τὸ μέτωπό μου | στεφάνι πέφτανε

καὶ τὰ μαλλιά | σὰν ἀσπρολούλουδα | σὰ γιασεμιά

ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 69

Ξέρω ἓνα ἀσπρολούλουδο, | ἀνθὸ χωρὶς ψεγάδι,

π' ὅλο χάιδια χαίρεται | ἀπ' τὴν αὐγὴ ὥς τὸ βράδυ

ΚΠαλαμ. Τάφ. 6. 2) Τὸ ἀγριολούλουδον λευκανθὲς τὸ
πολυετές (bellis perennis) καὶ λευκανθὲς τὸ ἐτήσιον (bel-
lis annua) τοῦ γένους τοῦ λευκανθοῦς (bellis) τῆς τάξεως
τῶν συνθέτων (compositae) πολλαχ. 3) Τὸ φυτὸν ἀν-
θεμὶς ἢ Χία (anthemis Chia) τοῦ γένους τῆς ἀνθεμίδος
(anthemis) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae) πολ-
λαχ.: Ποιήμ.

Μάδεψα ἐφτὰ ἀσπρολούλουδα πολλήωρα μέσ' ὅς τὸ σάδι,

τὰ τέσσερα μοῦ 'παν τὸ ναί, τὰ τρία μοῦ 'παν ὄχι

ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,69. Συνών. ἀσπρόπουλλο 2.

ἀσπρομαγουλάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπρομαουλάτος
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. μάγουλο καὶ τῆς
καταλ. -ατος.

Ἀσπρομάγουλος, ὁ ἰδ.: Ἀσπρομαουλάτος χοῖρος.

ἀσπρομάγουλος ἐπίθ. Νάξ. Πόντ. (Τραπ. κ.ά.)—Λεξ.
Αἰν. Οὐδ. ἀσπρομαούλικο Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μάγουλο.

Ὁ ἔχων λευκὰς παρειάς, συνήθως ἐπὶ βοσκημάτων
ἐνθ' ἄν.: Ἀσπρομάγουλο πρόβατο Νάξ. Ἀσπρομαούλικο πρό-
βατο Σῦρ. Συνών. ἀσπρομαγουλάτος.

ἀσπρομάλλης ἐπίθ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀ-
σπρομάλ-λης Ρόδ. ἀσπρονμάλλ'ς βόρ. ιδιώμ. ἀσπρόμαλ-
λος πολλαχ. ἀσπρόμαλλους πολλαχ. βορ. ιδιωμ. Θηλ.
ἀσπρομάλλισσα ΚΠαλαμ. Τραγούδ. πατρ. 23 ἀσπρομαλλοῦ
ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί. Ἡ λ. καὶ
παρὰ Σομ.

1) Ὁ ἔχων λευκὴν κόμην, λευκόθριξ, ἐπὶ ἀνθρώπων
ἐνθ' ἄν.: Ἀσπρομάλλης γέρος. Ἀσπρομάλλα γραιά. Ἀσπρο-
μάλλικο παιδί σύννηθ. Ἀσπρομάλλισσα γριούλλα ΚΠαλαμ.
ἐνθ' ἄν. Ἀσπρόμαλλο κεφάλι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,132 || Φρ.
Ἀσπρομάλλην νὰ ἐλέπω σε! (εἶθε νὰ σὲ ἴδω λευκότεριχα, γέ-
ροντα! Εὐχή) Κερασ. || Ποιήμ.

Δουλεύουμε ἀσπρομάλληδες καὶ νγοί

καὶ τ' ἀγανὸ καὶ τὸ κρουστό παννὶ

ΚΠαλαμ. Πολιτ. μοναξ. 136

Τὸν ἀσπρομάλλη τὸν βορρὰ ποιὸς τὸν ρωτᾷ ἂν σφυρίζῃ
ΙΠολέμ. Ἀλάβαστρ. 184

Δῶθε ἀπὸ γέρω ἀσπρόμαλλο, 'κεῖθε ἀπὸ νγὸ ζευγάρι

ΠΝιρβάν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 274. Ἀντίθ. μαυρο-
μάλλης. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ἐνιαχ. καὶ ὡς παρων. Ἀθῆν.

β) Οὐσ., γέρον σύννηθ. 2) Ὁ ἔχων λευκὸν τρίχωμα,
ἐπὶ ζώων πολλαχ.: Ἀσπρομάλλικο πρόβατο-σκυλλὶ κττ.

ἀσπρομαλλιάζω πολλαχ. ἀσπρομαλλιάζω ἐνιαχ. ἀ-
σπρομαλλῶ Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

Γίνομαι λευκὸς τὴν κόμην, πολιοῦμαι ἐνθ' ἄν.: Νωρὶς
ἀσπρομάλλισσε ὁ δεῖνα πολλαχ. Φρ. Νὰ ζήσ'τε, νὰ γεράσετε
καὶ ν' ἀσπρομαλλιάσετε! (εὐχή) Θράκ. (Σκοπ.) Συνών.
ἀσπρομαλλιάζω.

ἀσπρομαλλιάρις ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀσπρομαλλιά-
ρικη Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. μαλλί καὶ τῆς κα-
ταλ. -ιάρης.

Ὁ ἔχων λευκάζοντα φύλλα: Ἀσπρομαλλιάρικες λεῦκες.

ἀσπρομάλλισμα τό, ἐνιαχ. ἀσπρονμάλλισμα Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσπρομαλλιάζω.

Τὸ λεύκασμα τῆς κόμης.

ἀπρομαλλίζω Πόντ. (Ἰνέπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρομάλλης.

Ἀσπρομαλλιάζω, ὁ ἰδ.: Φρ. Ν' ἀσπρομαλλίσῃς καὶ
ἴσαμ' ἐκεῖ ἀπάνω νὰ τρανέψῃς! (εὐχή).

ἀσπρομαλλοῦσα ἐπίθ. θηλ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσο-
κ.ά.) Πόντ. (Σάντ.) κ.ά. — ΚΠαρορ. Στὸ ἄλμπουρ. 79 —
Λεξ. Αἰν. Δημητρ. Ἀρσεν. ἀσπρομαλλούσης Κωνπλ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσπρομάλλης διὰ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37
(1925) 180 κέξ. Διὰ τὸν τύπ. ἀσπρομαλλούσης ἰδ. αὐ-
τόθ. 197.

Ἡ λευκὴ τὴν κόμην, ἡ λευκόθριξ ἐνθ' ἄν.: Γραιὰ τώρρα
ἀσπρομαλλοῦσα γύριζε ὅς τοὺς δρόμους ΚΠαρορ. ἐνθ' ἄν.
Ἀντίθ. μαυρομαλλοῦσα.

ἀσπρομάνικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μανίκι.

Ὁ λευκὴν λαβὴν ἔχων: Ἀσπρομάνικος λάζος. Ἀσπρο-
μάνικο μαχαίρι. Τοῦ οὐδ. ἀσπρομάνικο συνών. ἀσπρο-
λάβικον. Ἀντίθ. μαυρομάνικος.

ἀσπρομανίταρο τό, πολλαχ. ἀσπρομανίταρον Κύπρ.
ἀσπονουμάν'ταον Σαμοθρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μανιτάρι.

Ὁ κοινὸς ἐδώδιμος μύκης ὁ ἀρουραῖος (agaricus
campestris) τοῦ γένους τῶν ἀμανιτῶν (agarici). [**]

ἀσπρομαντηλάτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀσπρομαδηλάτος
Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος, τοῦ οὐσ. μαντήλι καὶ τῆς
καταλ. -ατος.

Ὁ φέρων λευκὸν μανδήλιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς: Ἀσμ.

Τὸ χρυσοζωναράτο μου, τὸ ἀσπρομαδηλάτο μου!

Συνών. ἀσπρομάντηλος.

ἀσπρομαντηλίδα ἡ, ἀμάρτ. ἀσπρονμαντ'λίδα Θράκ.
(Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μαντηλίδα.

Τὸ φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ σιτόφιλον (chrysanthemum
segetum), ζιζάνιον τοῦ γένους τῶν χρυσανθέμων (chry-
santhemum) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae).
Συνών. ἀγριομαντηλίδα 2, κουκουβάγια, νερο-
μαντηλίδα. [**]

ἀσπρομάντηλο τό, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μαντήλι.

Λευκὸν μανδήλιον.

ἀσπρομάντηλος ἐπίθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀσπρονμαντήλα
Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσπρος καὶ τοῦ οὐσ. μαντήλι.

Ἀσπρομαντηλάτος, ὁ ἰδ.: Ἀσπρονμαντήλα ὅς ὅλον
τοῦ βίου της ἦταν.

